

Arrest

nr. 256 804 van 18 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat F. DAEM
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2021 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 11 juni 2021.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DAEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 juni 2021 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van DVZ op 10.06.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer,

naam: [K.]

voornaam: [Y.M.]

geboortedatum: X

geboorteplaats: Civril

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem per post betekend werd op 04.04.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2) om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem per post betekend werd op 04.04.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem per post betekend werd op 04.04.2020. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Turkije."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden akte houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die opgenomen is in de bestreden akte, is deze niet ontvankelijk.

Op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet staat tegen deze beslissing immers enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats en heeft de Raad hiervoor geen rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing voor zover ze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding naar de grens

3.1. De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. Verzoekende partij voert volgend middel aan en licht dit als volgt toe in haar verzoekschrift:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL: Schending van artikel 8 juncto 13 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

1. Een terugkeer naar verzoekers land van herkomst zal een schending van verzoekers privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM met zich meebrengen, omwille van de volgende redenen:

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé-leven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het EHRM dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

2. Verzoeker heeft een privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM in België uitgebouwd.

Verzoeker verblijft in België sinds 1991 en verklaart formeel verschillende keren over een verblijfsrecht in België te hebben beschikt.

Slechts tweemaal keerde verzoeker terug naar Turkije, in 2000 en 2004, telkens voor een vakantie van een drietal weken. Sinds zijn terugkeer in 2004 verbleef verzoeker ononderbroken in België.

Verzoeker heeft nog nauwelijks banden met zijn land van herkomst na het overlijden van zijn ouders. Enkel verzoekers broer en 2 zussen verblijven er nog maar met hen heeft hij nog nauwelijks contact.

Ondanks het feit dat zij niet langer samen zijn heeft verzoeker nog steeds een goed contact met zijn ex-partner, mevrouw Y. E. A. (...). (Stukken 4-6)

In België verblijft ook een neef van verzoeker, A. K. (...), waarmee verzoeker een bijzonder goed contact onderhoudt.

Verzoekers privéleven bestaat onder andere uit het feit dat hij hier woont, duurzame banden met zijn omgeving heeft opgebouwd, vrienden heeft, en hier zijn ganse identiteit heeft uitgebouwd. Verzoeker heeft dit privéleven opgebouwd sinds zijn aankomst in België 30 jaar geleden. In een verklaring,

ondertekend door zijn vriendenkring, wordt verzoekers verblijf in België gedurende de voorbije 30 jaar bevestigd. (Stuk 7)

3. Verwerende partij was op de hoogte van verzoekers' privéleven of moest dat minstens zijn.

Verzoeker verblijft sinds 1991 in België. In die periode verklaart verzoeker formeel verschillende keren een verblijfsrecht in België te hebben gehad.

Tijdens het gesprek in het kader van het hoorrecht beantwoordt verzoeker de vraag sinds wanneer hij in België is als volgt:

"Ik ben sinds 06/12/1991 in België. In 2000 en 2004 ben ik 3 weken op vakantie geweest in Turkije en nadien teruggekomen naar België." (Stuk 3)

Verwerende partij kan dus onmogelijk voorhouden geen weet te hebben gehad van verzoekers langdurige verblijf in België.

4. Net zoals de overige bepalingen van het EVRM, heeft artikel 8 van het EVRM te maken met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het is daarom de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Thans is er geen sprake van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling, waardoor er geen proportionaliteitsonderzoek dient plaats te vinden. Echter, in gevallen van een eerste toelating is evenwel vereist dat wordt rekening gehouden met een eventuele positieve verplichting en moet ook blijken dat men tot een zorgvuldige belangenafweging is overgegaan (RvV arrest nr. 195 551 van 27 november 2017; zie ook EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.). Deze zorgvuldige belangenafweging ontbreekt echter volledig. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij compleet voorbij gegaan is aan het opgebouwde privéleven van verzoeker in het Rijk.

5. De bestreden beslissing bevat de loutere motivering dat er door verzoeker geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk werd gemaakt op grond van de afwezigheid van een gezinsleven en minderjarige kinderen in België.

Ondanks dat verwerende partij weet had van het privéleven van verzoeker in België rept zij hierover in de bestreden beslissing met geen woord. Na 30 jaar beschouwt verzoeker België als zijn thuisland. Hij bouwde er een uitgebreide vrienden- en kennissenkring op. Verzoeker heeft nauwelijks nog banden met zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing maakt een bijzonder intensieve inmenging in verzoekers privéleven uit.

Van een tijdelijke scheiding met zijn sociaal milieu in België is daarbij geen sprake. Aan verzoeker werd namelijk een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd (Stuk 5). De uitvoering van de bestreden beslissing zal tot gevolg hebben dat verzoeker gerepatrieerd zal worden, waarna hij gedurende maar liefst twee jaar niet meer terug zal kunnen keren naar België, en gedurende die tijd effectief gescheiden zal blijven sociaal milieu.

Desondanks hield verwerende partij op geen enkel moment rekening met verzoekers' privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek, dat wordt vereist door het EHRM in het licht van artikel 8 van het EVRM, vond niet plaats wat het betreft het privéleven. Hierdoor wordt artikel 8 EVRM dan ook geschonden.

Verzoekende partij beschikt bovendien niet over een effectieve manier om haar grieven onder artikel 8 EVRM te laten onderzoeken, hetgeen haar rechten onder artikel 13 EVRM schendt.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Gezien het compleet gebrek aan een zorgvuldig onderzoek van verwerende partij wordt ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Tot slot schendt de bestreden beslissing ook het redelijkheidsbeginsel gezien zij tot totale willekeur leidt."

3.3. De Raad merkt op dat de motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat zowel in het bestreden bevel om het grondgebied te

verlaten als in de bestreden beslissing tot terugleiding naar de grens duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt immers geduid dat toepassing wordt gemaakt van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 4° van de vreemdelingenwet om verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek op te leggen en van artikel 7, tweede lid, 3° en 4° om verzoekende partij terug te leiden naar Turkije. Daarbij wordt feitelijk gemotiveerd dat verzoekende partij niet in bezit is van een geldig paspoort en evenmin van een geldige verblijfstitel zodat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten. Er wordt gemotiveerd dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven en zij gedwongen teruggeleid zal worden naar Turkije omdat er een risico op onderduiken bestaat nu blijkt dat zij zich niet heeft aangemeld en zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel zodat het weinig waarschijnlijk is dat zij thans vrijwillig gevolg zal geven aan de verwijderingsmaatregel. Verder duidt de verwerende partij dat verzoekende partij geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België heeft noch heeft zij medische problemen. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM ligt niet voor en er werd rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze motivering is op het eerste gezicht pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag voorts als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

3.4.1. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

3.4.2. Verzoekende partij betoogt in essentie dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van haar privéleven. Zij wijst erop dat zij sinds 1991 in België verblijft en dat zij verschillende keren over een verblijfsrecht heeft beschikt. Zij heeft nog weinig binding met Turkije terwijl in België haar neef en ex-partner verblijven waar zij nog een goed contact mee heeft. Haar privéleven bestaat uit het feit dat zij in België woont, hier duurzame banden en vrienden heeft. Haar verblijf van dertig jaar wordt bevestigd in de verklaring van haar vrienden. Verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar privéleven.

3.4.3. Uit nazicht van het administratief dossier – meer bepaald het stuk *“Gegevenshistoriek RN”* van 17 juni 2021 blijkt dat verzoekende partij op 9 juni 2001 in bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR), verschillende keren verlengd tot uiteindelijk 9 juni 2005. Op 5 december 2005 werd verzoekende partij afgevoerd van ambtswege. Conform artikel 39, §7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen houdt dergelijke schrapping in dat de betrokken vreemdeling verondersteld wordt het land te hebben verlaten. Zoals duidelijk blijkt is verzoekende partij sinds 9 juni 2005 niet meer in bezit van een verblijfstitel. Evenmin blijkt nadien enig spoor van verzoekende partij op het Belgische grondgebied. Verzoekende partij duikt pas opnieuw op eind 2019 wanneer zij een aanvraag voor een verblijfskaart als *“ander familielid – partner in het kader van een duurzame relatie”* indient. Het verblijf wordt echter op 22 januari 2020 geweigerd omwille van gebrek aan bewijs van de feitelijke relatie en gebrek aan geldig paspoort waarbij verzoekende partij tevens bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten. In tegenstelling tot wat verzoekende partij aldus voorhoudt in haar verzoekschrift had verzoekende partij in 2020 geen verblijfsrecht hetwelke zij verloor na beëindiging van de relatie met haar partner. Er is haar in dat kader nooit verblijfsrecht verleend. Uit de objectieve gegevens van het administratief dossier blijkt aldus op het eerste gezicht dat verzoekende partij wel meer dan zestien jaar geleden enige jaren verblijfsrecht had in België maar sinds eind 2005 tot

eind 2019 geen enkel objectief stuk voorligt waaruit blijkt dat verzoekende partij in die periode effectief in België verbleef. De aan het verzoekschrift gevoegde getuigenverklaring van vrienden kan hieraan geen afbreuk doen nu deze subjectieve verklaring niet onderbouwd is door objectieve stukken. Verzoekende partij maakt derhalve op het eerste gezicht geenszins aannemelijk dat zij sinds 1991 vrijwel ononderbroken in België heeft verbleven. Het argument ter terechtzitting dat het gebrek aan objectieve stukken ten bewijze van aanwezigheid in België te verklaren is door de korte beroepstermijn kan geenszins overtuigen. Indien verzoekende partij werkelijk al drie decennia op het Belgische grondgebied verblijft dan kan redelijkerwijze aangenomen worden dat zij in staat is daarvan kortelings objectieve stukken voor te leggen. Het loutere feit dat verzoekende partij in een ver verleden (zestien jaar geleden) verblijfsrecht had en voordien ook meerdere jaren in België verbleven heeft maakt derhalve niet dat zij thans – anno 2021 – nog gewag kan maken van een beschermenswaardig privéleven op het Belgische grondgebied. Er blijkt immers niet dat haar verklaringen dat zij vrijwel onafgebroken in België heeft verbleven stroken met de werkelijkheid. Evenmin blijkt dat de band die de verzoekende partij heeft met de door haar opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Hetzelfde geldt voor wat betreft haar verwijzing naar haar ex-partner en neef. Wat betreft deze neef trouwens moet de Raad vaststellen dat verzoekende partij zowel tijdens haar gehoor op 10 juni 2021 als tijdens haar gehoor op 11 juni 2021 respectievelijk verklaarde dat zij geen familie heeft in België en dat zij een neef heeft in Frankrijk maar dat die is teruggekeerd naar Turkije. Thans in het verzoekschrift stellen dat zij een neef heeft die in België verblijft is tegenstrijdig aan haar eerdere verklaringen en ondermijnt dan ook ernstig de waarheidsgetrouwheid van de verklaringen van verzoekende partij. Verzoekende partij maakt op het eerste gezicht het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in België niet aannemelijk.

Daarenboven erkent verzoekende partij zelf op de hoogte te zijn van het feit dat zij niet verblijfsgerechtigd is in België. Zo stelt zij zelf immers in haar verzoekschrift: *“Thans is er geen sprake van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling, waardoor er geen proportionaliteitsonderzoek dient plaats te vinden.”*

Voor zover bijgevolg toch moet aangenomen worden dat verzoekende partij wel degelijk een beschermenswaardig privéleven zou hebben in België, *quod non*, dan benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf in het Rijk. Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in het privéleven van verzoekende partij. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het EHRM reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een Staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit (*“fait accompli”*) er op deze Staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust op deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat in regel, vreemdelingen in deze situatie, niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, Jeunesse/ Nederland).

Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als *“gevestigde vreemdelingen”*, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland).

In zaken, zoals in de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een privéleven aan de orde is, doch waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een privéleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een privéleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole van belang zijn.

Ook belangrijk is het antwoord op de vraag of een privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van het privéleven in een bepaalde staat precair was. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Zoals duidelijk blijkt beschikt verzoekende partij niet over verblijfsrecht. De Raad benadrukt daarbij dat verzoekende partij uit de loutere omstandigheid dat zij in illegaal verblijf een privéleven heeft

opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting kan scheppen op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Verzoekende partij kan ook niet onwetend geweest zijn over haar illegale verblijfsstatus. Zij erkent dit trouwens ook in haar verzoekschrift. In dat opzicht moet in herinnering worden gebracht dat vreemdelingen – en dus in casu de verzoekende partij – de verplichting hebben om zich te onderwerpen aan de immigratiecontrole en –procedures en het grondgebied van de desbetreffende staat te verlaten wanneer hen de toegang of het verblijf rechtmatig wordt geweigerd (Jeunesse, §100). Verzoekende partij toont met haar betoog ook geen onoverkomelijke hinderpalen aan om zich opnieuw te vestigen in haar land van herkomst - alwaar zij geboren en getogen is - en aldaar een privéleven uit te bouwen of verder te zetten. Verzoekende partij betoogt wel dat zij weinig binding meer heeft met het herkomstland, maar in het licht van de vaststelling dat zij aldaar geboren en getogen is, er jarenlang verbleven heeft en de taal machtig is alsook zij aldaar nog een broer en twee zussen heeft waarbij zij op 10 juni 2021 verklaarde hiermee nog contact te hebben, kan verzoekende partij geenszins overtuigen dat zij geen enkele band meer zou hebben met Turkije. Voorts blijkt ook niet dat zij enige legale professionele banden met België vertoont of dat zij contact met haar Belgische vriendenkring, haar ex-partner en haar neef – voor zover al kan aangenomen worden dat zij werkelijk een neef heeft die in België verblijft – niet via moderne communicatiemiddelen of bezoeken in Turkije kan onderhouden. Het gegeven dat haar een inreisverbod werd opgelegd doet hieraan geen afbreuk. Bovendien staat het verzoekende partij steeds vrij de opheffing/opschorting van het inreisverbod te vragen. Gelet op de beoordelingsvrijheid van de Staten in geval van immigratie, dient vastgesteld dat niet blijkt dat de overheid geen juist evenwicht heeft bewaard tussen enerzijds de persoonlijke belangen van de verzoekende partij om verder in België te verblijven en anderzijds het openbaar belang van de Staat om de immigratie te controleren (A.S. t. Zwitserland, § 50, en Ali e.a., § 45). (cfr. EHRM, Danelyan t./ Zwitserland, 21 juni 2018).

3.5. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt prima facie niet. Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU komt inhoudelijk overeen met artikel 8 EVRM. Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van deze artikelen aannemelijk.

3.6. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoekende partij de schending in van artikel 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat zij niet aantoonde dat de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.8. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Een schending van het redelijkheidsbeginsel, gelet op de bespreking hoger, wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt.

3.9. Verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. VAN CAENEGEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAENEGEM

S. DE MUYLDER